

Șoaptele copilăriei

Director: Prof. Staicu Ionelia
 Director adj: Prof. Crăciuneanu Ioana
 Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții: Prof. Găgiu Mariana
 Prof. Rădoi Dorin
 Prof. Înv. Prim. Ion Elena

Prof. Marghidanu Irina
 Prof. Oprea Mihaela
 și celelalte cadre didactice

FEBRUARIE 2017

NUMARUL 9

IARNA DE POVESTE

Iarna

*"Stele luminoase ard pe cer
 E liniste deplină, e-o noapte
 senină.
 Fulgi albi dansează-n lumina
 Si sufletul mi-e plin... si
 inima mi-e plina.*

*E iarna cea cumplită
 Si nu-i de tot dorită,
 Dar e frumoasă, zău!
 Priviți-o, nu-i de rău !*

*Am așteptat-o mult,
 S-o vad si s-o ascult,
 Cum tace si suspina,
 Cum trece prin grădina...*

*Ar vrea sa zâmbească
 Si aripi sa-i crească,
 Ar vrea sa ne spună
 Cat este de bună.*

*Dar noi așteptăm de la ea
 Daruri si nimic altceva.
 Nu crezi ca ar putea
 Sa mai fie ceva... ?*

*Poezie scrisă sub îndrumarea
 Doamnei învătoare
 Elena Ion*

Fiecare anotimp își are farmecul și admiratorii lui. Primăvara, totul este înmugurit și înflorit, vara, soarele da dulceața fructelor și culoare legumelor, toamna este anotimpul recoltelor și al pictorilor, plină de melancolie sfâșietoare, căci simțim zbuciumul naturii care moare, puțin câte puțin. Și iarna ? Percepția iernii depinde foarte mult de sufletul fiecăruia. Pentru cei mai mulți, iarna înseamnă frig, facturi mai mari, dureri de oase, senzația că ești prizonier într-un spațiu închis. Pentru animale, iarna înseamnă lupta pentru supraviețuire, pentru hrană, pentru un adăpost sigur. Dar pentru cei mici, iarna înseamnă bucuria cadourilor de Mos Nicolae, de Mos Crăciun, a Anului Nou, a Botezului Domnului și a Sfantului Ioan Botezătorul, care are câte un protejat aproape în fiecare familie.

Pentru cei mici, iarna mai înseamnă bucuria de a te da cu saniuța, de a te bate cu bulgari de zăpadă, de a face un om de zăpadă. Bucuria de a intra cu nasul roșu de la frig și de a bea un ceai cald, mai aromat ca niciodată.

Continuare în pagina 2

Bucuria de a simți din nou caldura focului aprins în semineu. Bucuria de a te cuprinde somnul de îndată ce ai urcat în pat. Caldura focului te invaluează ca niște brațe duioase, iar în vise îți apar tovarășii de saniu, pe derdelus. Zambesti în somn și le promiți că va vedeti și a doua zi.

Da, iarna este anotimpul în care toată natura suspină să revină la viață, dar această perioadă de odihnă a naturii ne face viața mai frumoasă, mai interesantă, mai plină de amintiri pretioase. Să ne bucurăm de fiecare clipă a vieții noastre, indiferent de frigul de afară sau de norii care amenință și de viscolul care urlă! Viața merită trăită frumos și pretuită până în cele mai mici ascunzături ale ei. Să nu uităm : singura iarnă de temut este cea din sufletul nostru. Singurul îngheț groaznic este cel al inimii careia nu-i pasă de aproapele său. Singurul viscol înfrigorant este cel al conștiinței fără odihnă, împovărate de spinii urii și ai răzbunării. Pentru cei cu inimă curată, iarna aduce liniște sufletească, iar zăpada bucurie. Albul predomină în peisaj și în sufletele lor. Să ne bucurăm și noi precum copiii, căci iarna este prilej de retraire a copilăriei proprii și al făcerii de fapte bune !

Autor: Prof. Drossu Florina

Iarna, în pădure

În pădure totul este acoperit de zăpadă. Iarna, animalelor le e greu să-și găsească hrana necesară. De aceea, copiii însoțiți de părinți, le oferă ajutor.

Cei doi frați, Mario și Ana, hrănesc iepurașii. Ana exclamă întruna:

- Ce frumoși sunt acești iepurași!

Lângă un copac, Marcel și tatăl său montau căsuțe pentru vrăbiuțe. Tata îl roagă pe Marcel:

- Marcel, poți ține nemișcată până cobor mă urc eu?

- Sigur! zise Marcel.

Antonio stă trist după un copac. Mama lui îl întreabă:

- Ce ai pățit?

- Niciun animal nu are nevoie de iarbă uscată, spuse el printre suspine.

- Atunci de ce nu-l ajuți pe Marcel și pe tatăl lui cu montarea căsuțelor pentru vrăbii?

- Bine..., zise el cu o grămăjoară uscată în mâini.

În drum spre ei, Antonio se împiedică de un morman de zăpadă, scăpând, din greșeală, câteva fire de iarbă uscată. Deodată se auzi un foșnet... Erau niște căprioare! Acestea mâncară cu poftă firele de iarbă uscată scăpate de Antonio.

În final, toți copiii se adunară în jurul căprioarelor, uimiți de frumusețea lor.

A fost o zi extraordinară!

*Autor: Iulia Mărghidanu
Clasa a III-a B*

Podoabele iernii

Zapada jucausa s-a asternut peste tara.

Iarna a pus stapanire peste lume, pana la marginile zarii. Anul acesta are un cojoc mai gros, pufos, astfel ca ulitele satelor sunt acoperite de neaua argintie si jucausa.

Flori de gheata cad pe pamantul moale si acesta pare a semana cu un covor alb, stralucitor. Fulgii zbor, plutesc in aer ca un roi de fluturi albi si imbraca copacii, casele si ulitele.

« Soarele rutund si palid se prevede printre norii cenusii », tremurand parca de gerul iernii.

Lanurile de diamante trosnesc sub picioare si stralucesc cu putere. Lacul lucitor pare a fi un cristal inghetat, iar drumul alunecos ne da impresia ca pasim pe o oglinda nefarsita.

Cumplita iarna cerne norii de zapada peste dealurile ca niste uriasi care dorm si asteapta ploaia de stelute argintii.

Stejarii par de sticla, vegheaza si privesc la fulgii de zapada ce cad, cad puzderie, marunti si desi, ca faina la cernut. Plopii, ca niste fantasme albe se zaresc pana in departare. Padurea cerceolata de ninsoare se vede in departare.

Gerul aspru si salbatic strange-n bratele lui intreaga natura. El, ca pe-o mireasa moarta o incununa cu flori, cu un val alb de promoroaca si cu lucitori turturi.

Gerul orbeste privirea copiilor ce ies la joaca. Pe derdelusul inalt, se inghesuie sute de sanii care mai de care : mici, mari si potrivite. Saniuta, cuib de iarna, este mereu pregatita pentru a porni la drum.

Valurile albe ca nisipurile dese din pustiu african invaluiet pamantul intr-o plapuma pufoasa ce-ti ajunge pana la genunchi. Privind cerul, care este impodobit cu stele inghetate, ai senzatia ca iarna a urcat pana in vazduh pentru a vesti sosirea ei.

Casele se ascund sub zapada cristalina, luminata in amurg de lumini galbui. Ele se joaca si parca dau caldura incaperilor.

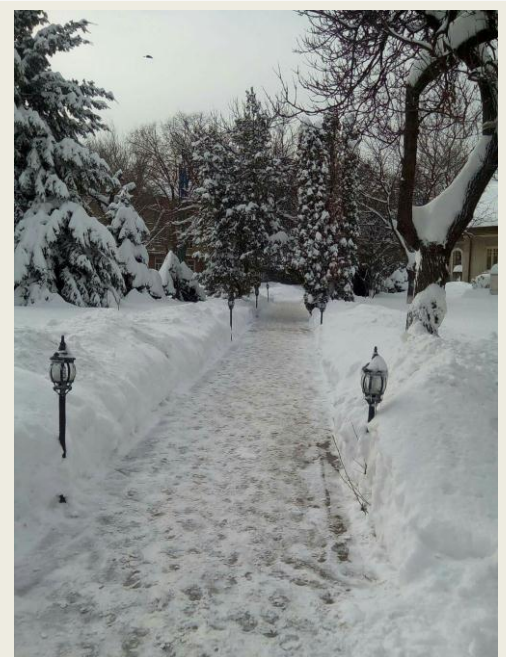
In codrii stralucitori, multe animale stau ghemuite in culcusurile lor. Unele mai vin prin sate sa mai fure cate ceva, iar sireata vulpe ar vrea sa faca o vizita. Dar mandra doamna a gerului nu-i permite, caci viscolul ei face necazuri. Toate vor sa vina in curand sarbatorile, de parca ar simti bucuria oamenilor.

Imparateasa care arunca peste tara o zala imensa, argintie si pufoasa, aduce multe bucurii, dar si ger. Pe mine ma incanta mereu stelutele argintii ce mi se topesc in palma, care imbraca cu un val intreg pamantul.

Taramul alb, vrajit, unde totul ni se pare de zahar, iar padurea este de promoroaca, vestita regina a fulgilor de nea stapaneste trei luni pe an.

E minunata iarna, anotimpul alb, unde domnesc lacrimile inghetate !

*Text scris sub indrumarea doamnei
invatatoare Elena Ion*

Brazii

Teodor este un copil nascut in Bucuresti. Aici invata, ca si voi. Insa, in vacante merge si la bunici, care stau intr-o zona de campie, nu foarte departe de capitala. Se joaca mereu cu animalele. Calul, catelusii si pisicutele sunt animalele lui preferate. Dar si puisorii de gaina si boboceii de gasca si de rata sunt asa pufosi si moi !

Insa, de cand a fost acum doi ani la munte, pe cand avea numai 8 ani, Teodor are o pasiune noua : isi doreste sa isi faca un colt de gradina doar al lui, plin de copaci si cu o casuta minuscule, desprinsa din basm ! Dar cum iarna copacii goi il deprima, s-a decis : vrea sa planteze braduti ! Acestia sunt mereu verzi, plini de viata si de energie ! Cand au auzit dorinta lui, parintii lui Teodor au crezut ca este doar o toana copilareasca faurita de impresia recenta a vacantei de iarna petrecute la munte. Dar, odata cu venirea primaverii trecute, Teodor a vorbit cu bunicii lui sa ii dea voie sa planteze niste braduti vesnic veseli si verzi.

Bunica era cat pe ce sa il refuze, ea se gandea sa planteze niste liliac pentru a mirosi frumos primavara, in mai. Dar bunicul a spus entuziasmat :

- Teodor, sa stii ca si eu mi-am dorit sa am un coltisor de padure doar al meu inca de cand eram de varsta ta. Iar faptul ca nu am reusit sa il amenajez nu a facut sa uit aceasta dorinta a mea. Sunt bucuros ca si tu iti doresti acest lucru. Uite, voi comanda 50 de braduti mici si ii vom planta foarte desi, pentru a face umbra cat mai racoroasa si aerul cat mai aromat.

Zis si facut. Bunicul a comandat 50 de braduti de la o pepiniera din vecinatate si i-a primit prin curier in 2 zile. Sambata, toata familia a inceput sa ii planteze, cu mult drag. Pana seara, au reusit sa ii alinieze. Aratau ca niste soldatei la apel, drepti si cu uniforma lor mereu verde !

Vara trecuta, Teodor a udat de 2 sau chiar de 3 ori pe saptamana toti copacii, ca sa fie sigur ca se vor prinde. Si iarna aceasta a fost prima iarna in care Teodor si-a admirat bradutii lui pitici din gradinita lui. Si a bunicului. Dar si turturii de la cabanuta lui din vis. Pentru ca a reusit sa isi convinga familia de necesitatea acelui refugiu. I-a invitat si pe colegii lui de clasa. Toti au intrat in cabana si au servit ceai cald si prajiturele proaspete. Dar Teodor inca nu se simtea pe deplin fericit. Il vazuse pe drum pe Radu, un baietel care facea multe nazbatii. De exemplu, pentru ca nu se juca nimeni cu el, a aruncat cu mingea in geamul vecinilor si l-a spart, apoi a fugit. Parintii lui sunt saraci, asa ca nu au putut plati un geam nou. Radu nu are nici macar o saniuta a lui, se da pe deal pe o punga de rafie, in amuzamentul celorlalti copii. Teodor ar fi vrut sa-l ajute, dar ii era teama sa nu rada ceilalti copii si de el. Mama lui Teodor l-a vazut ingandurat si l-a intrebat ce a patit. El i-a povestit toate despre Radu, iar mama i-a spus :

- Prieteni adevarati nu sunt aceia care vor sa faci totul precum vor ei, ci aceia care iti respecta opiniile, prietenii, dorintele. Ei gresesc pentru ca rad de Radu, care este sarman si neglijat de familie, neavand timp de el, dar si de ceilalti copii. Si tu ai gresit ca nu i-ai luat apararea. Dar orice se va indrepta. Uite, cheama-l chiar acum. Mai am o farfurie cu placinte de mere.

Bucuros. Teodor l-a chemat pe Radu, care intamplator trecea pe acolo, cu mingea lui sparta in mana. Saracul Radu era neincrezator. Credea ca Teodor si ceilalti copii vor sa rada de el. A fost surprins cand Teodor l-a luat de mana si l-a condus in cabana. Si ceilalti copii au tacut. Teodor le-a spus :

-Sa stiti ca Radu este prietenul meu. Si as dori ca si voi sa il acceptati in grupul nostru.

Un moment greu de liniste s-a asternut. Primul care a vorbit a fost Matei.

-Bine, daca ceilalti nu au nimic impotriva, eu sunt de acord.

Continuare în pagina 5

Ceilalti au aprobat din cap. Radu s-a asezat stingher in coltul mesei.

Mama lui Teodor i-a indemnat pe toti sa serveasca din placinta de mere. Radu a savurat placinta cu o placere greu de descris in cuvinte. Se vedea ca ar mai fi vrut. Mama lui Teodor i-a spus :

- Stai linistit, Radu, ti-am pregatit un cosulet cu placinte, prajiturele, portocale si mere. Ii poti duce si surioarei tale. Si, cand ai timp, poti trece pe la noi. Am niste haine noi pe masura ta. I le-am cumparat lui Teodor anul trecut, dar a crescut mai repede decat ma asteptam. Tie iti vor veni ca turnate.

Radu s-a inrosit si a multumit sfios.

Copiilor nu le venea sa creada ! Radu cel rau era acum asa delicat !

Prietenia lor era abia la inceput , dar bucuria incepea sa intre in viata mult incercata a lui Radu. Inima lui era plina de recunostinta pentru Teodor si mama lui. Era totusi ingrijorat. Cum vor decurge intalnirile viitoare cu noii lui prieteni ? Intrebarea il framanta, mai ales ca Teodor locuia in Bucuresti si nu venea mereu la tara...

Autor: Prof. Drossu Florina

Ora de sport

Imagini din timpul orelor de sport.

Clasa a IV-a A - concurs gimnastica acrobatica si alergare de rezistenta.

Clasa a II-a B - gimnastica acrobatica.